

5. postna nedelja B



*Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj,
in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik.
(Jn 12,26)*

Prvo berilo

Jeremija 31,31-34

"Glej, pridejo dnevi," govori Gospod, "ko bom z Izraelovo hišo in Judovo hišo sklenil novo zavezo. Ne zaveze, kakršno sem sklenil z njihovimi očeti tistega dne, ko sem jih prijel za roko, da bi jih izpêljal iz egiptovske dežele; to zavezo z menoj so prelomili, čeprav sem bil njihov gospodar," govori Gospod. "To je marveč zaveza, ki jo bom sklênil z Izraelovo hišo po tistih dneh," govori Gospod: "Svojo postavo bom dal v njihovo notranjost in v njih srce jo bom zapisal. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo. Ne bodo več učili vsak svojega rojaka, vsak svojega brata in rekli: 'Spoznajte Gospoda!', ker me bodo poznali vsi, od najmanjšega do največjega med njimi," govori Gospod. "Kajti njihovo krivdo bom odpústil in njihovega greha se ne bom več spominjal."

Drugo berilo

Hebrejcem 5,7-9

Bratje in sestre, Kristus je v dneh svojega življenja na zemlji daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti iz smrti, in bil je uslišan zaradi bogovdanosti. Čeprav je bil Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti, dosegel popolnost in postal vsem, ki so mu poslušni, počelo večnega odrešenja.

Evangelij

Janez 12,20-33

Tisti čas je bilo med tistimi, ki so na praznik prišli počastit Boga, tudi nekaj Grkov. Ti so stopili k Filipu, ki je bil iz Betsájde v Galileji, in ga prosili: "Gospod, radi bi videli Jezusa." Filip je šel in to povedal Andreju. Andrej in Filip pa sta stopila k Jezusu in mu to povedala. Jezus jima je

odgovóril: "Prišla je ura, da se Sin človekov povelíča. Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane sámo; če pa umre, obrodi obilo sadu. Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgúbil; kdor pa sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje. Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik. Če kdo meni služi, ga bo počástil Oče. Zdaj je moja duša vznemirjena. In kaj naj rečem? Oče, reši me iz te ure? Zavoljo tega sem vendar prišel v to uro. Oče, povelíčaj svoje ime!" Tedaj je prišel glas iz nebes: "Povelíchal sem ga in ga bom spet povelíchal." Množica, ki je stala zraven in to slišala, je govorila: "Zagrmelo je." Drugi pa so govorili: "Angel mu je govóril." Jezus je odgovóril in rekel: "Ta glas ni nastal zaradi mene, ampak zaradi vas. Zdaj je sodba nad tem svetom, zdaj bo vladar tega sveta izgnan, in ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi." To pa je rekel, da je označil, kakšne smrti bo umrl.

V premišljanje

Približujemo se velikemu tednu, v katerem bomo v zgoščeni in obsežni obliki v spominjanju slavili Jezusovo pot trpljenja, njegovo pot križa. V besedah evangelista Janeza se danes srečujemo s tistim Jezusom, ki že ve za svojo smrt, ki je pred njim, pa tudi z njegovo skušnjava, da bi se temu izognil. Nikakor ni v svojem pričakovanju trpljenja brez čustev. Ves je pretresen, moli, da bi ta ura, če bi bilo mogoče, šla mimo njega. Kljub temu pa ve, da je njegova pot neizogibna. Zoper vso notranjo stisko, svoj strah, kljub vsemu nerazumevanju okolice se odloči za pot trpljenja. Sledeč svojemu srcu in v molitvi za dobro odločitev čuti, da bo lahko le strašno, če hoče nadaljevati svojo pot do zadnje konsekvence. Pozna paradoks bivanja, v katerem umiranje pomeni življenje, izgubljanje pa dobiček.

Kar moramo v smrtni uri tako ali tako storiti, lahko storimo že v času življenja na razne načine: da puščamo stvari iz rok. Puščanje stvari iz rok je morda ena tistih drž, ki pomeni za nas ljudi največji izziv. Če tega, morda iz strahu ali negotovosti, ne poskusimo vedno na novo, v neštevilnih majhnih situacijah našega vsakdanjega življenja, ostajamo ozki in okoreli in se tako tudi oropamo vsake možnosti nove, nepričakovane življenjske izkušnje. Le če pšenično zrno v zemlji razpade, lahko vzkljuje in požene na novo in obrodi sad.

Ob Jezusovem pasijonu, ki se nam približuje, smo tudi sami povabljeni, da se spopademo s trpljenjem v našem vsakdanjem življenju, ki jih ponudimo Bogu s prošnjo, da se dobro odločimo in / ali, da bi dobili moč, da vse to vzdržimo. Naša izkušnja kaže, kako pot življenja in osvobajanja vedno znova zadeva ob nasprotovanje in omejitve znotraj in zunaj človeka. Skušnjava, da bi križ, ki nas spremlja skozi življenje, odložili ob robu poti, je velika. Tudi če smo se v vsem usmerili k Bogu življenja, nam trpljenje in smrt ne bosta prihranjena. Vendar pa smemo venomer zaupati v to, kako je Bog povelíchal Jezusa, se pravi, kako ga je Bog na nov, nesluten način z vstajenjem, življenjem in svobodo obdaril.